

www.jollibread.com

© 1998, Gemma Pasqual i Escrivà

© 1998, Albert Espí

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-22-5

Depòsit legal: M-39.604-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Tercera edició: febrer de 2020

Més de 9 edicions publicades en Edicions Voramar

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Una setmana tirant de rock

Gemma Pasqual i Escrivà

Il·lustracions d'Albert Espí

jollibre

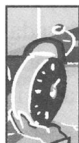
A Guillem, el meu fill

*Qui son camí verdader ha errat
per anar lla on vol sojorn haver,
és-li forçat que prenga mal sender
e mai venir a son lloc desijat.*

Ausiàs Marc

Diumenge, després del concert

L'habitació és fosca. Un tímid raig de sol s'hi ha atrevit a entrar travessant valentament la persiana i la cortina que amb tanta cura havia tancat la mare.

El Guillem obri un ull i després l'altre.

«Quina hora deu ser? Prompte...», pensa. Mira el rellotge.

—No pot ser, les tres de la vesprada! —exclama. Es toca el cap, li fa molt de mal.

Dóna una ullada al dormitori. Tot és al seu lloc. Hi ha un grapat de papers escampats per terra; des que va posar a la paperera una cistella de bàsquet en miniatura, no hi ha manera de fer un triple.

Els pòsters continuen a la paret. Li va costar que la mare li deixara posar el cartell publicitari de la Rihanna que va pispar de la parada de l'autobús; però, al final, una abraçadeta i tres besets i allí estava ella.

Es mira les capsas dels videojocs amuntegades damunt la taula; haurà d'endreçar-les, és impossible trobar res amb aquell desastre... Se sorprén dels seus propis pensaments, el mal de cap li està afectant el cervell, ja parla com la mare, més ben dit, pensa com ella.

12 Continua recurrent l'habitació. No li agrada el color de les parets. La mare va voler pintar-la de blau perquè deia que tranquil·litzava, però a ell el fa posar nerviós. Li agradaria més pintada de groc amb sanefes negres; ja sap que és un poc radical, però se sentiria més a gust si fóra així i, qui sap, potser estudiaria més i tot.

L'armari continua sense poder tancar-se, té tota la roba amuntegada dins, i ha trencat les frontisses de les portes de tant de forçar-lo a pressió.

Damunt la cadira hi ha la samarreta d'Els Pets. El concert va ser ahir. No s'ho pot acabar, li l'han signada tots els components del grup, incloses les Llufes. Es fixa en la signatura del Gavaldà, quina passada!, i a més a més també li l'han dedicada. Se li acaba d'acudir una idea: farà una col·lecció de samarretes dedicades, ja en té dues, la d'Els Pets i la del Barça, signada per Messi.

Té molta set, la llengua li sembla un fregall d'espert. Per què té aquell estrany mal gust de boca? L'exaspera sentir-se així. Estira els braços dins els llençols, acotxa les cames i la ment el du a recordar la setmana passada abans del concert.

Dilluns, cinc dies abans del concert

- 14 En un carrer molt cèntric i ben antic de València, l'avinguda de Ramon Muntaner, hi havia l'institut del Guillem. A primera vista imposava. Era un antic palau que havia tingut com a propietaris uns rics mecenes que el van convertir en escola d'arts i oficis. Anys després, va passar a les mans de la Generalitat i ara era un institut d'ensenyament secundari.

Els dos grans salons del palau eren en l'actualitat la sala d'actes i un gimnàs cobert. Les altres dependències les havien transformades en les oficines de secretaria i en els despatxos del professorat i de direcció. I a la part de darrere, on havien estat les cavallerisses i les cases dels criats, ara hi havia dos edificis nous per a fer-hi classes.

El Guillem va pujar la gran escalinata de fusta i marbre que conduïa al despatx del Ferran, el

professor de Llengua. Estava nerviós, el professor semblava molt enfadat quan l'havia cridat per parlar amb ell. Va tustar tímidament a la porta. A l'altra banda es va sentir la veu del Ferran que el convidava a passar.

El despatx era ple de llibres i la taula quasi no es podia veure dels papers que hi havia al damunt. Tot i això, el Guillem va distingir de seguida el seu examen.

—Prenga cadira, senyor Guillem —li va ordenar el professor.

El Guillem va seure sense dir res.

—Volia que m'explicara algunes respostes del seu examen —va dir el professor greument.

El Guillem restava callat. Quan el Ferran et parlava en aquest to i a més a més de vosté és que la cosa anava de bo.

—Vejam aquesta pregunta, la número sis: «Quina novel·la cavalleresca va ser escrita primer, el *Tirant lo Blanc* o el *Quixot*?» —va dir tot enfadat el Ferran.

El Guillem estava mut. No badava boca.

—I vosté respon: «És clar que el *Quixot* va ser escrit primer». Jo no ho veig tan clar, però una

cosa sí que és clara: que vosté ho té ben clar —el Ferran continuava ironitzant—. La segona part de la pregunta deia que raonara la resposta. I vosté contesta: «És evident que el Quixot era una persona molt més gran que el Tirant.» I ací acaba la seua resposta.

Es va fer un gran silenci. El Guillem continuava sense obrir els llavis.

—Ha viatjat darrerament a cap país tropical? —li va preguntar sobtadament el Ferran.

—No, jo... no... —va balbucejar el Guillem, que no sabia per què li havia fet aquesta pregunta.

—Li ho dic per si de cas havia agafat cap tipus de febre que el fera desbaratar d'aquesta manera en els exàmens.

El Guillem semblava com si haguera perdut la llengua. La crítica del professor li havia caigut com un poal d'aigua freda al damunt. Per fi, va poder articular algunes paraules.

—Es veu que no vaig entendre massa bé la pregunta... —va dir tímidament.

—Que no va entendre la pregunta!? —va preguntar el professor, enfurismat—. I quina part de la pregunta no ha entés el senyor? Perquè la primera

part era ben clara: quin llibre havia sigut escrit primer. Tenia un cinquanta per cent de probabilitats d'encertar-la, si ho deixava a l'atzar. Però, com que el joc és el joc, ha perdut. La resposta correcta era el *Tirant*. Té molt mala sort en el joc, caldrà que estudeie més. Quant a la segona part, relativa a raonar la resposta, tenia diverses possibilitats. La més fàcil era indicar els segles en què havien sigut escrites les dues novel·les. S'hauria sorprés, senyor Guillem: hi ha més d'un segle de diferència, ja que el *Tirant* és del final del segle XV, i el *Quixot*, del començament del XVII. I si no se'n recordava, dels segles, una altra manera de raonar-ho, perquè també s'havia comentat a classe, era considerar el fet que el *Tirant* va ser citat com a material de ficció al *Quixot*, com també aparegué a l'*Orlando furioso*, d'Ariosto, i a *Much ado about nothing*, de Shakespeare, entre d'altres.

Només li faltava això, que el Ferran es posara a xarrar en anglés! Però el professor no deixava la paraula i continuava parlant.

—I com bé pot suposar, si va aparéixer com a material de ficció al *Quixot* era perquè havia sigut escrit abans, a menys que el senyor Martorell,

després de llegir el *Quixot*, pensara: «Guaita! *Tirant lo Blanc*, un bon títol per a una novel·la». Però hi ha un problema de difícil solució, i és que ja havia estirat la pota. Amb això queda demostrat, senyor Guillem, que per molt major que fóra el *Quixot* i per molt jove que fóra el *Tirant*, la novel·la cavalleresca *Tirant lo Blanc* va ser escrita primer.

En vista de tota aquesta xarrameca, no li va venir a la boca res per a excusar-se i va acotar el cap.

19

—En realitat, esperava molt més de tu, Guillem. Cal que estudies; si no, no aprovaràs mai la meua assignatura. I no em vingues amb excuses, la resta de l'examen està igual de malament —li va dir el Ferran, ara amb un to més afable però igual de seriós.

El Guillem volia eixir del despatx, es trobava incòmode, però el professor encara no havia acabat.

—I no t'oblides que divendres que ve tens la recuperació. Tornaré a preguntar-vos sobre el *Tirant*, i aquesta vegada vull que el lliges. Estic segur que t'agradarà.

Un butlletí de notes estava tirat a la gespa de l'escola, i al costat, el Guillem, més tirat que el butlletí.

No s'ho podia creure, li havien suspés la Llengua. A més de l'Anglès i les Matemàtiques, és clar.

Es mirava el pati de l'escola. Bé, no sabia com dir-li, a aquell edifici d'ensenyament secundari obligatori, allò que vulgarment tots anomenaven ESO. El Guillem creia que aquest nom definia perfectament l'escola i el que allí s'ensenyava.

20

El pati era gran i tenia molts arbres. L'únic problema era que hi havia poques porteries de futbol, l'esport preferit de xics i xiques a l'escola. Dels edificis nous, valia més no parlar-ne. Eren com aquells pavellons prefabricats que hi havia als magatzems de taronja, dues grans moles de ciment. Semblava que l'arquitecte que els va dissenyar no es va adonar que al costat hi havia un palau del segle XIX.

L'Enric, el seu millor amic, se li va acostar.

—Com va això, Guillem? Quantes te n'han caigut?

—Tres. Les dues de sempre i la Llengua. No ho vulgues saber, com es posaran els meus pares! A tu, no cal ni que t'ho pregunte: cap, veritat?

—Bé, deixem-nos d'històries. La notícia no són les notes sinó Els Pets, que faran un concert disabte que ve. No t'enrotlla, Guillem?

—Que si m'enrotlla? T'acabe de dir que m'han suspés tres assignatures. Creus que els meus pares em deixaran anar al concert? Si foren les dues de sempre, encara; però la Llengua! Ja veuràs la que m'armen, de segur que no em deixen eixir de casa un any sencer. Em veig a pa i aigua, Enric! I tota la culpa la té el Ferran, quin professor!, passa la vida dient-me que si no m'esforce, que si per a mi, que sóc un xicot espavilat, hauria de ser més fàcil, que si la Llengua ha de ser tractada com qualsevol altra assignatura, que si cal dedicar-li temps, etc., etc., bla, bla, bla... Mira la Reme, castellanoparlant, no sap construir una frase, i va i l'aprova. Estic cremat!

21

L'Enric no va saber què dir-li. Es va llevar les ulleres i es va posar a torcar-les. El Guillem se'l va mirar. Sense ulleres semblava un xiquet, amb aquests cabells rojos i la cara plena de pigues que ressaltaven el doble amb la pell tan blanca. I ara, per postres, només li faltaven els grans. Amb raó deia que no lligava... —va pensar el Guillem—. Però tenia molta sort, sempre aprovava a la primera i els seus pares el deixaven anar a totes bandes. És clar, no era fill únic, com ell, i la seua germana Mireia anava obrint-li camí.

A l'eixida de l'institut es van trobar amb la Laia.

«Mira que és bonica!», va pensar el Guillem. No calia ni explicar que estava boig per ella. Es coneixien des que van començar l'ESO, ara feia dos anys. Sospirava pels seus cabells negres i molt curts, que li feien joc amb els ulls grans i foscos. Era alta i molt prima. L'Enric sempre deia que li faltava carn i que era massa alta per al Guillem. Però ell la trobava perfecta.

—Quantes te n'han caigut, Laia? —va preguntar l'Enric.

—Una, l'Anglès. I a tu, Guillem, com t'ha anat?, perquè a aquest no cal preguntar-li-ho —va dir.

—Tres. Ja saps que el Ferran m'ha suspés? —el Guillem li parlava mentre s'encantava en el seu rostre. No deixava de mirar-la com si li haguera donat encantàries.

—Ja et va avisar el trimestre passat... —va interrompre de sobte el Carles.

Tots van callar. Al Guillem no li queia massa bé el Carles. Tenia quinze anys, però semblava més gran. Tenia moto, diners i molta cara. Sempre estava intentant lligar-se la Laia.

—I tu qui ets, Pepet Grill? —li va replicar la Laia.

El que el Guillem no sabia és que a la Laia no li feia cap gràcia el Carles. El considerava un masclista, i no li agradava gens el soroll que feia amb la moto. Semblava com si aquest xicot no haguera sentit parlar mai de la contaminació acústica.

—No, si no ho dic per res, dona —es va excusar el Carles—. És que no sabeu tractar els professors. Feu com jo, tinc una bona fórmula. Apunteu-la: unes poques bones paraules, una miqueta de respecte i una cosa fonamental per als exàmens, quarta i mitja d'apunts... El resultat? Ací el teniu —va mostrar el butlletí—: tot aprovat. Veieu que fàcil?

Tots van riure. Però el Guillem no estava per orgues i va advertir el Carles.

—Sí, home, però el dia que t'agafen hauràs begut oli, ja no et salvarà ningú. Tu vés jugant, que el Pere, el de Matemàtiques, ja et té controlat.

—Que vindreu al concert d'Els Pets? —va saltar la Laia tota entusiasmada—. Sembla que hi anirà tota l'escola. Volem veure si ens fan un descompte per ser un grup tan nombrós.

—Sí, dona!, dos per un, com si fóra un hipermercat —va exclamar l'Enric—. Tu pagaràs quinze euros, com tot el món, o deu, si la compres anticipada.

El Guillem va callar, va acotar el cap i els seus ulls van ensopegar amb el butlletí de notes.

24 La Laia també aniria al concert i el Carles amb ella. Era el que faltava per a arreglar-li el dia.

—Què et passa, Guillem? —li va preguntar la Laia, preocupada.

—Que no aniré al concert —li va contestar secament.

—I això per què? —va preguntar ella.

—Tu trobes que, amb aquestes notes, els pares m'hi deixaran anar? —va preguntar el Guillem sense esperar cap resposta. Tenia molt clar que no aniria al concert.

—I per què ho han de saber els teus pares? —va preguntar el Carles—. Munta-t'ho, home!

Me'n vaig cap a casa —es va acomiadar el Guillem mentre obria el cademat de la bicicleta.

Pedalejava fort i el vent li tocava la cara. Li encantava anar amb bicicleta, se sentia lliure. L'institut estava un poc lluny de sa casa i abans havia

d'agafar dos autobusos per a anar-hi. Al principi, als pares no els acabava de convèncer que el fill fera de ciclista, amb el trànsit que hi havia a València. Però el Guillem es queixava que, a l'autobús, s'hi anava com les sardines al barril. De manera que, amb una abraçadeta i tres besets, solucionat. Ah!, i l'ajuda dels iaïos, que li la van regalar per Reis.

S'estimaria més tenir moto, així podria dur la Laia a casa. Però això, de moment, era impossible.

«Munta-t'ho, home!». Les paraules del Carles li bullien al cap. Però muntar-s'ho no era tan fàcil. El Guillem no tenia el costum de mentir als pares, i mai amb una mentida tan grossa.

Quan va arribar a sa casa, els pares encara eren a la faena. Va agafar un refresc de la nevera i es va tancar a la seua habitació. Es va asseure damunt del llit i va traure de la motxilla el butlletí de notes per tornar-les a mirar. Per un instant, va desitjar amb totes les seues forces que un estrany poder vingut de l'espai exterior haguera canviat els suspensos per aprovats, o almenys la nota de Llengua, si és que el seu poder no podia amb tanta mala sort. Però no, el butlletí

era intacte. Semblava que li haguera tirat un malfici algú que tinguera interès que no anara al concert. «De segur que havia sigut el Carles», va pensar.

Mai havia sigut supersticiós. Però ara estava segur que tot allò havia de ser obra d'un estrany sortilegi; si no, com s'explicava que la mateixa setmana que li havien donat les notes vingueren Els Pets a València? I el més sospitos de tot era que li suspengueren la Llengua, amb la importància que li donaven els seus pares. Si li hagueren suspés el castellà, encara els hauria pogut convèncer amb l'argument que ell era molt dolent per als idiomes. Però no, per a arredonir el xavo, en aquesta assignatura havia tret bona nota.

Va sentir la porta tancar-se. Els seus pares ja eren a casa. Va guardar el butlletí altra vegada a la motxilla. Va decidir que els donaria les notes en havent sopat.

—Hola Guillem, ja has arribat? —va preguntar la mare—. Avui has vingut més d'hora.

—Com ha anat, nano? Venim de comprar provisions. Ja veuràs quines coses més bones que t'hem portat —va dir el pare tot somrient.

—Què et passa, fill? Fas mala cara —va observar la mare, preocupada.

A sa mare no se li escapava res. El Guillem tenia la sensació que duia gravat el butlletí de notes al front i amb lletres de neó la nota de Llengua.

No podia callar més, de manera que va optar per la via directa.

—Tinc les notes... —va dir el Guillem amb un fil de veu.

—Bé, de segur que no n'hi haurà per a tant —li va contestar el pare.

«Sí, trobe que sí», va pensar el Guillem.

—I per què no ens les mostres i així eixirem tots de dubtes? —va dir la mare.

Per als pares del Guillem, la formació acadèmica del fill era molt important. Els dos eren llicenciats. El pare era economista i treballava de directiu en una fàbrica de congelats. Això de «directiu» impressionava molt la gent que llegia la seua targeta de presentació; però, en realitat, era una empresa menuda en la qual feia quasi de tot, també d'agent comercial. Fins i tot alguna vegada havia hagut d'apegar algun segell quan faltava personal. No és que guanyara un gran sou, però era suficient per

a viure més que bé si s'ajuntava amb el sou de la mare, que era advocada i treballava en una assessoria fiscal.

A ells els agradaria que el fill fóra metge o arquitecte. Però semblava que el Guillem es decantava més per la informàtica. Encara era molt jove però, per les notes que treia, ja estaven perdent les esperances que fóra metge. De totes maneres, la mare sempre deia que no era convenient trencar la girada als joves i que calia que es dedicaren a allò que els vinguera de gust. Sempre que tragueren una carrera, és clar.

Quan va entrar al menjador amb el butlletí de notes a la mà, els seus pares ja estaven asseguts a taula. Al Guillem li van semblar dos jutges a punt de dictar una sentència de cadena perpètua. Els pocs metres que separaven la porta de la taula se li van fer quilòmetres. Es va mirar el menjador. Les parets blanques plenes de quadres enormes amb pintures abstractes que els pares compraven a pintors novells —deien que era una inversió, que algun dia aquests quadres valdrien una milionada— li queien al damunt com barrant-li el pas.

Va intentar seure en una d'aquelles cadires tan modernes i tan incòmodes que a la mare tant li encantaven. Però semblava que foren més grans i més altes que mai. Per fi, va optar per quedar plantat.

Els pares es van mirar les notes.

—Tens res a dir, Guillem? —li va preguntar la mare.

—Ja sabeu que m'he esforçat molt, però l'Anglès no m'entra. I en Matemàtiques he tret un 4,7, però el professor no m'ha volgut aprovar —el Guillem no parava de balbuçar excuses—. Ah!, i el de Llengua em té mania —va afegir.

S'hauria volgut mossegar la llengua. Mai hauria d'haver dit aquesta frase. Mai de la vida l'hauria d'haver anomenada, aquesta assignatura. Però el que està fet ja està fet, i ara els jutges es convertirien en botxins i executarien la sentència.

—Guillem, vés-te'n a la teua habitació, que la mare i jo hem de parlar. Ja t'avisarem quan hàgem pres alguna decisió —va dir el pare en to solemne.

Els pares es creien molt democràtics en actuar d'aquesta manera. Però al Guillem no li semblava just no ser present en aquella reunió, almenys per a poder defensar-se de totes les acusacions.

Després de deliberar una bona estona, els pares el van cridar.

—Escolta, Guillem —va començar la mare—. Primer de tot volem dir-te que el trimestre passat vas suspendre l'Anglès i les Matemàtiques. Aleshores ens vas dir que era el primer trimestre i que en el segon milloraries. Doncs bé, aquest és el segon trimestre, i a aquestes dues assignatures els has afegit la de Llengua.

—Sí, mare, però he millorat les notes d'Anglès i de Matemàtiques, aquesta volta m'han suspés per dècimes. I això de Llengua no tornarà a passar. És que m'havia estudiat tota la matèria, però justetet m'han preguntat per autors que el Ferran, el professor, havia dit que potser no anaven per a examen —tornava a balbucejar excuses—. A més a més, l'ESO és més difícil del que us penseu —va concloure el Guillem.

Els pares van dictar sentència.

—El que nosaltres creiem és que no estudies prou. Dediques més hores a la videoconsola que als estudis. Per això, la mare i jo —va dir en to seriós el pare— hem decidit que durant aquest trimestre i fins que millores les notes no podràs usar-la. I

et limitarem les hores davant l'ordinador. A més a més, no eixiràs els caps de setmana.

—Però això no és just! —va replicar el Guillem—. L'ordinador el necessita per a estudiar, els treballs els faig amb l'ordinador.

—Hauràs d'organitzar-te millor —va contestar la mare.

—Si ja ho faig! —va objectar el Guillem.

Els pares no van dir res. Dels caps de setmana, el Guillem no va gosar parlar-ne. Sabia que això era més negociable després d'un parell de caps de setmana sense eixir, perquè els pares, encara que ho semblaren, no eren tan durs. Però una cosa era clara, que dissabte vinent no podria anar al concert.

«Munta-t'ho home!» Les paraules del Carles li tornaven al cap. Sí que s'ho havia de muntar. El més important per al Guillem en aquell moment era anar al concert. Sí, però com?

Podia dir als pares que es quedaria a dormir aquest cap de setmana a ca l'Enric; dilluns següent tenia la recuperació de Matemàtiques i ell podria ajudar-lo. Probablement s'ho creurien, no els havia mentit mai i confiaven en ell. Li dolia enganyar els pares, però no tenia cap altra alternativa. Mai

entendrien com era d'important per a ell anar a aquest concert.

A més a més hi havia un altre problema: els diners. No tenia un clau, i els pares no li avançarien res de la setmanada. De fet ja els devia tot el mes i una part del següent. Hauria de recórrer a la família, a veure si algú li passava alguns diners.

32

Va ficar el cap dins els llibres. Havia d'aprovar la recuperació de Llengua, així se sentiria millor ell i també seria una compensació per als pares.